

VERTIKALNE IN HORIZONTALNE EVAKUACIJSKE POTI

Za izvajanje organizacijskega ukrepa – izvedbo evakuacije je nujen predhodni gradbeni ukrep zagotavljanja ustreznih evakuacijskih poti. Oba ukrepa morata biti nujno dobro medsebojno usklajena. Projektant požarne varnosti mora glede na namen zgradbe predvideti tudi načine evakuacije za določen požarni scenarij, čemur sledi načrtovanje in kasneje izvedba ustreznih poti.

Smer in način evakuacije je odvisen tudi od mobilnosti uporabnikov zgradbe. Za večino zgradb je predvideno, da se uporabniki umikajo najprej vodoravno ter nato navpično po stopnišču navzdol ter na zbirno mesto, ki je izven zgradbe, v kateri je požar. To je možno v primerih, ko je takšno evakuacijo možno zagotavljati glede na mobilnost uporabnikov, njihovo zdravstveno stanje, razpoložljivost zbirnega mesta in kadar je tovrstno evakuacijo mogoče speljati v relativno kratkem času. V tem primeru govorimo o vertikalni evakuacijski poti.

V določenih zgradbah (npr. bolnišnicah, domovih za ostarele) evakuacija v primeru požara vsaj v prvi fazi ni možna iz zgradbe, saj je glede na število uporabnikov in njihovo mobilnost to ni možno. Zato je potrebno načrtovati t.i. horizontalno evakuacijo, gibanje oseb v vodoravni smeri, za kar pa je potrebno načrtovati in izdelati v vsakem nadstropju vsaj dva požarna sektorja. Uporabnike zgradbe, npr. bolnike, se tako s pomočjo spremljevalcev evakuira iz enega dela zgradbe (enega sektorja) v drugi del zgradbe (drugi sektor), nato nastopijo gasilci z operativnimi ukrepi, potem pa je čas tudi za postopno vertikalno evakuacijo.

Zahteve za evakuacijske poti:

- zadostno število;
- na ustreznih lokacijah v zgradbi;
- ustrezne širine glede na število uporabnikov;
- ustrezne dolžine glede na hitrost gibanja uporabnikov;
- požarno odporne, kjer je potrebno;
- ustrezno označene in osvetljene (varnostna razsvetljava);
- brez ovir in proste v smeri umika;
- lahko dostopne, enostavne in varne za uporabo med požarom ali pretečo drugo nevarnostjo.